


# "ΨΙΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ"

Τεύχος #2 Νοέμβριος 2013



 ΑΣ ΜΙΛΗΣΕΙ Η ΟΡΓΗ...  
ΤΣΑΚΙΣΤΕ <sup>ΤΟΥΣ</sup> ΦΑΣΙΣΤΕΣ  
ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ <sup>ΠΟΥ ΤΟΥΣ</sup> ΓΕΝΝΑ

vogliamo tutto e per tutti

Όσο και να προσπαθεί να πείσει η δημοκρατία για τα αγνά κίνητρα του «ανένδοτου» αγώνα ενάντια στους φασίστες της ΧΑ η αλήθεια δε μπορεί να κρυφτεί· και αυτό γιατί η αντζέντα της κυβέρνησης είναι ουσιαστικά η υλοποίηση εκείνης των φασιστών. Στρατόπεδα συγκέντρωσης και πογκρόμ εναντίον μεταναστών, φακίλωμα τοξικοεξαρτημένων, οικονομική τρομοκρατία, επιστρατεύσεις εργαζομένων. Η δε ιδεολογική συγγένεια της κεντρο-δεξιάς με την ακροδεξιά τεράστια. Δε θα μπορούσε να είναι και διαφορετικά. Το κράτος και ο καπιταλισμός, η ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και οι εξουσιαστικές σχέσεις σε κάθε επίπεδο είναι εκείνες που γεννούν το φασισμό, είναι ο φασισμός. Και τα υπηρετούν πιστά τόσο οι δημοκράτες της αστικής δημοκρατίας όσο και οι φασίστες της ΧΑ. Γι' αυτό και δε μπορούμε να περιμένουμε από καμία δημοκρατική κυβέρνηση να «πατάξει» τους φασίστες. Η επαναφορά του παρακρατικού μηχανισμού της ΧΑ στην προ της εκλογικής ανόδου χρήση του και πιο πολύ ο τρόπος με τον οποίο επιχειρήθηκε απλώς επαναφρεσκάρουν το δόγμα της τάξης και ασφάλειας, την εμπέδωση της νομιμότητας, το μοναδικό χαρτί που έχει να παίξει ένα ηθικά, πολιτικά και οικονομικά χρεωκοπημένο κράτος. Ειδικά μπροστά σε μια ενδεχόμενη κοινωνική έκρηξη η απόσπαση συναινέσιων για νέα κατασταλτικά μέτρα είναι μονόδρομος για το δημοκρατικό καθεστώς (μόνιμης) έκτακτης ανάγκης.



αναρχική συλλογικότητα Vogliamo tutto e per tutti  
στη Νέα Σμύρνη και τις γύρω περιοχές

site: [vogliamotutto.espiv.net](http://vogliamotutto.espiv.net) e-mail: [vogliamo\\_tutto@espiv.net](mailto:vogliamo_tutto@espiv.net)

\*τό έντυπο τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα και διανέμεται χωρίς αντίτιμο



## **Θανάσης Καναούτης - 19 χρονών δολοφονημένος Δολοφόνοι ελεγκτές - Ηθικός αυτουργός κράτος και κεφάλαιο**

Το βράδυ της 13ης Αυγούστου ο 19χρονος Θανάσης Καναούτης επιβιβάστηκε σε τρόλεϊ στο Περιστέρι μαζί με την παρέα του. Κατά τον έλεγχο εισιτηρίων ο Θανάσης δήλωσε πως είναι άνεργος και αδυνατεί να πληρώσει για εισιτήριο. Σύμφωνα με μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων ο ελεγκτής (που είχε στοχοποιήσει τον Θανάση από προηγούμενο έλεγχο και που είναι γνωστός για την τραμπούκικη συμπεριφορά του) αφότου χειρονόμησε, μίλησε απαξιωτικά ειρωνευόμενος τον Θανάση και τον απομόνωσε από τα υπόλοιπα άτομα της παρέας του. Διαπληκτίστηκε μαζί του σωματικά και μέχρι το τρόλεϊ να φθάσει στην επόμενη στάση ο Θανάσης βρίσκεται εκτός οχήματος με το πίσω μέρος του κεφαλιού του στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, πεθαίνοντας σχεδόν ακαριαία.

Για τα καθεστωτικά ΜΜΕ το σενάριο είναι γνωστό και χιλιοπαιγμένο. «Άτυχος νέος», «τραγικό περιστατικό», «αδιευκρίνιστες συνθήκες». Ωστόσο το μοτίβο είναι φανερό για όποιον δεν φοράει τις παρωπίδες της κρατικής προπαγάνδας. Το θύμα είναι και πάλι ένας προλετάριος. Ο θύτης είναι ένα σύστημα εξουσίας, ελέγχου και καταστολής.

Ο 19χρονος Θανάσης Καναούτης δεν δολοφονήθηκε επειδή πλούτιζε σε βάρος άλλων προλεταρίων εκμεταλλευόμενος την εργασία τους, δεν δολοφονήθηκε επειδή πήρε μίζες και τις χρέωσε στις πλάτες άλλων, δε δολοφονήθηκε επειδή απέλυσε ενάμιση εκατομμύριο ανθρώπους, ούτε επειδή ξεσπίτωσε οικογένειες. Δολοφονήθηκε επειδή αρνήθηκε να συνεργαστεί με το σύστημα εξουσίας που πραγματοποιεί συνεχώς τα παραπάνω. Όσο και αν προσπαθεί το κράτος και ο κυρίαρχος λόγος να απομονώσουν το περιστατικό και να το χρεώσουν, κατά τη συνήθη πρακτική τους, απλώς και μόνο σε έναν «απλό εργαζόμενο που ίσως υπερέβαλλε», η αλήθεια δεν κρύβεται. Ο Θανάσης είναι ένα ακόμη θύμα του δίπτυχου της προέλασης του νεοφιλελευθερισμού· οικονομική αφαίμαξη και κρατική καταστολή.

Τα θύματα αυτής της πολιτικής αποκαλύπτουν τον ταξικό της προσανατολισμό. Δολοφονία και εξευτελισμοί στα ΜΜΜ από ελεγκτές, δολοφονίες μικροπωλητών από δημοτόμπασους, κατά συρροή δολοφονίες μεταναστών στα αστυνομικά τμήματα, δολοφονίες ανηλίκων από ένστολα όργανα του κράτους, βασανισμοί αντιφασιστών, αυτοκτονίες ανέργων. Αυτοί είναι τα θύματα της κρατικής

καταστολής, αυτοί ακριβώς που βρίσκονται στη βάση της ταξικής πυραμίδας και είναι τα κατεξοχήν θύματα της οικονομικής εκμετάλλευσης των αφεντικών.

**ΞΥΛΟ ΣΤΟΥΣ  
ΕΛΕΓΚΤΕΣ** 



Ο τριπλασιασμός της τιμής του εισιτηρίου μέσα σε δυο χρόνια, η ανακοίνωση για καινούργιες αυξήσεις στα ΜΜΜ, ο διπλασιασμός του αριθμού των ελεγκτών και η εντατικοποίηση των ελέγχων δεν ήρθε τυχαία αυτή την περίοδο και φυσικά τα φονικά αποτελέσματά της δεν είναι τυχαία. Η δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας απέναντι στους οικονομικούς παραβάτες είναι κρατική επιλογή. Δεν είναι μόνο η στοχοποίηση της ελεύθερης μετακίνησης με τα ΜΜΜ. Είναι οι κατασχέσεις περιουσιακών στοιχείων για οφειλές των 1000 ευρώ, είναι οι κατασχέσεις λογαριασμών μισθοδοσίας, είναι οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας για χρέη σε τράπεζες. Έλεγχοι και κατασχέσεις για τη χρηματοδότηση των πλούσιων, τραπεζών και δανειστών. Και φυσικά οι έλεγχοι αυτοί και οι κατασχέσεις δεν αφορούν τα μεγαλοαφεντικά αυτής της κοινωνίας, δεν αφορούν τις 6500 και πλέον off shore εταιρείες μέσω των οποίων συστηματικά και νόμιμα φοροδιαφεύγει η οικονομική ελίτ του τόπου και τα πολιτικά τσιράκια τους. Οι έλεγχοι αφορούν τους καταπιεσμένους, τους προλετάριους, τα εύκολα θύματα της κρατικής μηχανής.

**Να μην ανεχτούμε άλλο αυτόν τον εξευτελισμό. Να απομονώσουμε τους ελεγκτές - τσιράκια του Υπουργείου που έχουν βγει για κυνήγι κεφαλών, βάζοντας στην τσέπη τους μεγάλο μέρος των προστίμων. Να δείξουμε έμπρακτη συμπαράσταση προς τους «παραβάτες» κατά τη διάρκεια ελέγχου υποστηρίζοντάς τους ηθικά και υλικά. Δεν θα αφήσουμε κανένα καταπιεσμένο βορά στην εξευτελιστική και τραμπούκικη συμπεριφορά των ελεγκτών. Ας δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους ανθρώπους με τους οποίους μοιραζόμαστε την ίδια ταξική θέση και αξιοπρέπεια. Τα ΜΜΜ και ειδικά τα λεωφορεία και τα τρόλευ δεν τα χρησιμοποιούν τα αφεντικά και οι πλούσιοι αλλά οι εκμεταλλεζόμενοι αυτής της κοινωνίας. Τη στιγμή που δεν γνωρίζουμε αν θα έχουμε ηλεκτρικό την επόμενη μέρα στο σπίτι, θα διεκδικήσουμε την ελεύθερη μετακίνηση με τα ΜΜΜ.**

**Οι μετακινήσεις μας είναι κοινωνικό αγαθό, απαραίτητο για έναν ανεκτό τρόπο διαβίωσης μέσα στη ζούγκλα της πόλης. Τα κοινωνικά αγαθά είναι ήδη πληρωμένα και πρέπει να παρέχονται ελεύθερα σε αυτούς που τα έχουν ανάγκη.**



# ...ποιά κέντρα «φιλο» ξενίας


...;

Το Σάββατο 10 Αυγούστου οι «φιλοξενούμενοι» στο κέντρο της Αμυδαλέζας δεν άντεξαν τη πολλή «φιλοξενία» και εξεγέρθηκαν, καταλαμβάνοντας ένα ένα κτήριο, ένα προαύλιο και καίγοντας κρεβάτια και κλινοσκεπάσματα. Το κράτος απάντησε με ξυλοδαρμούς, 41 συλλήψεις, ανθρωποκυνηγητό κατά των 10 δραπέτων, μεταγωγές των «υποκινητών της εξέγερσης» και ακόμα χειρότερη μεταχείριση για τις επόμενες μέρες. Αρκετά αστευτήκαμε όμως, με τις κρατικές & μηντιακές γελοιότητες περί φιλοξενίας. Ας μη κοροϊδευόμαστε άλλο και ας μιλήσουμε - επιεικώς για ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ, η πιο ρεαλιστικά για ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ.

Στην Ελλάδα τα κέντρα κράτησης δεν είναι κάτι καινούριο, εμφανίστηκαν άτυπα στις αρχές του '91 με τη πρώτη μαζική είσοδο μεταναστών/στριών από την Αλβανία, χωρίς να ξεχνάμε τις εξορίες των αντιφρονούντων σε Μακρόνησο, Λέρο κλπ. Οι χώροι που χρησιμοποιήθηκαν ποικίλουν, από γήπεδα και κατασκηνώσεις, μέχρι στρατόπεδα και φυσικά, αστυνομικά τμήματα.

Σε αυτά τα κέντρα καταργούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και χάνεται κάθε έννοια της ανθρώπινης αξίας. Σωματικοί εξαναγκασμοί, απουσία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, έλλειψη χώρων υγιεινής, απουσία ρουχισμού, ζεστού νερού και προσωπικού χώρου και ανεπαρκής/κακής ποιότητας σίτιση προκαλούν ψυχική σωματική φθορά. Τα κτήρια, συνήθως κοντέινερ, είτε δεν συντηρούνται, είτε είναι εξ αρχής ακατάλληλα για στέγαση καθιστώντας επικίνδυνη την παραμονή των κρατουμένων.

Οι μετανάστες κρατούνται προφυλακισμένοι ουσιαστικά, καθώς το όριο της κράτησης τους είναι όσο και μιας προφυλάκισης, έχοντας διαπράξει το αδίκημα του να έχουν γεννηθεί σε άλλο σημείο του πλανήτη.



Τα κέντρα κράτησης ούτε ήρθαν,  
ούτε είναι μόνο για τους μετανάστες.

Συγκεκριμένα δεν έχουν αποτελέσει προορισμό  
μόνο για όσους βρίσκονται στο στόχαστρο του σχεδίου  
«Ξένιος Ζεύς» αλλά και του σχεδίου «Θέτις», όπου στην Αμυγδαλέζα  
και στην Κόρινθο κρατάνε τους τοξικομανείς για λίγες μέρες και μετά  
τους αφήνουν να επιστρέψουν πίσω πεζοί.

Με απλά λόγια τα κέντρα κράτησης είναι έτοιμα να δεχτούν όλους  
όσους βαφτίζονται σαν «δημόσιος κίνδυνος», «σκουπίδια»,  
«υγειονομική βόμβα», «λαθραίοι» και γενικά τους  
αντιφρονούντες ως προς την αστική νομιμότητα.

Οι μετανάστες στο κέντρο κράτησης της Αμυγδαλέζας μπροστά στην  
καταπάτηση των δικαιωμάτων τους, την λεηλασία των ζώων τους και  
την στέρηση της ελευθερίας τους δεν σιώπησαν, εξεγέρθηκαν. Για λίγες  
ώρες κατάφεραν να γίνουν ορατοί με τα σώματα και τις φωνές τους. Ο  
αγώνας τους για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια ας γίνει παράδειγμα  
για εμάς και την τάξη μας.

Αγώνας για ισότητα και ελευθερία, για ζωή  
και αξιοπρέπεια. Μέχρι το ολοκληρωτικό  
γκρέμισμα της τελευταίας φυλακής και την  
εξαφάνιση των συνόρων.

Γιατί όσο υπάρχουν φυλακές και σύνορα,  
κανείς δεν είναι ελεύθερος.





Στη μεγαλύτερη συγκέντρωση της περιοχής εξελίχθηκε η αντιφασιστική πορεία για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, όπου πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 28 Σεπτεμβρίου στη Νέα Σμύρνη. Συνολικά συγκεντρώθηκαν πάνω από 700 άτομα, με τη μεγαλύτερη συμμετοχή στο αναρχικό μπλοκ. Σε αυτό ήταν και αρκετοί οπαδοί του Πανιωνίου, όπου συνείσφεραν με δυνατό παλμό κάτω από μαυροκόκινη σημαία με τυπωμένο το λογότυπο των "Πανθήρων". Δεν έλειψαν φυσικά, τα συνθήματα προς στους αδιάφορους θαμώνες που καθόντουσαν αμέριμνοι στις τοπικές καφετέριες.





Το δρομολόγιο έπιασε τη μεγαλύτερη έκταση του δήμου δίνοντας ηχηρό αντιφασιστικό μήνυμα στις γειτονιές και αυτές με τη σειρά τους υποδέχθηκαν με επευφημίες από τα μπαλκόνια. Στο τέλος της πορείας, τα πανό του Αντιφασιστικού Συντονισμού κρεμάστηκαν στα τραπεζικά καταστήματα, ενώ του αναρχικού μπλοκ στο δημοτικό χώρο "Γαλαξία", που πριν λίγα χρόνια τελούσε υπό κατάληψη. Την ίδια μέρα, ακολούθησε παρέμβαση με επίσης σχετικό πανό στη συναυλία Μάλαμα στο Άλσος.





# ΚΡΑΤΙΚΟΣ "ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ"... ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ.

Οι συγκλίσεις και ο ειρωνικός αντίκτυπος της σύγκρουσης, ανάμεσα στα ομοιογενή ακροδεξιά έγκατα.



Λίγο περισσότερο από ένα χρόνο μετά την πολύπλευρη προώθηση της Χρυσής Αυγής και την απότομη διόγκωση των εκλογικών ποσοστών της, γίναμε μάρτυρες άλλης μιας μηνιακής παράστασης, της οποίας η έκταση ξεπερνά ακόμη και τα πλέον τόσο ξεχειλωμένα προσχήματα του κράτους.

Μετά από ένα απώγειο σύγκλισης μεταξύ του νεοφιλελευθερισμού της Νέας Δημοκρατίας με τον ιδεοκεντρικό φασισμό της Χρυσής Αυγής, η πρώτη από τις δύο πλευρές του δεξιού νομίσματος βρήκε την άλλη να οδηγεί τη συνεργασία τους στα πρόθυρα επικοινωνιακού εκτροχιασμού.

Παρ'όλο που ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας δεν ήταν ούτε ο πρώτος και σίγουρα δεν θα είναι ούτε ο τελευταίος νεκρός από τα αδίστακτα χέρια της ακροδεξιάς, η δικιά του δολοφονία την εξώθησε να προβάλλει ένα ολόκληρο σχίσμα στο ίδιο το εσωτερικό της, προκειμένου να αποσυμπιέσει μία επικείμενη κοινωνική έκρηξη - αλλά και να εκμηδενίσει ένα βραχύχρονο ιστορικό κοινής πολιτικής, στα μάτια της κοινωνίας. Κάνοντας μία αναδρομή σε αυτό, γίνονται κραυγαλέα καταφανείς, δύο όχι και τόσο παράλληλοι δρόμοι. Από τη μία, δεσπόζει η Νέα Δημοκρατία. Ακροβατώντας στα όρια του κεντροδεξιού πολιτικού άξονα, άφησε ευχαρίστως πίσω και το προσωπείο της μεταμοντέρνας, αστικής παράταξης με "νέο κοινωνικό συμβόλαιο" που πήγε να εγκαθιδρύσει ο Κ.Καραμανλής, ως ένα θλιβερό επίλογο της πλασματικής ευμάρειας.

Αμασκάρευτη πια και ως κάτοχος ενός αγέρωχου και στιβαρού ύφους που προσδίδει δυσωδία του ξεχασμένου παρελθόντος, απαρτίζεται από μία φρέσκια φουρνιά βαθύτατα συντηρητικών στελεχών. Ανάμεσά τους, πρώην μέλη δεδηλωμένα φασιστικών οργανώσεων (Μάκης Βορίδης - ΕΠΕΝ, Νίκος Δένδιας - ΕΝΕΚ), φανατικούς υμνητές του милитарισμού (Φαήλος Κρανιδιώτης), βουλευτές του προ ολίγων ετών χαρακτηρισμένου μέχρι και από την ίδια "εξτρεμιστικού" ΛΑ.ΟΣ. (Αδωνης Γεωργιάδης, Θάνος Πλεύρης, Κυριάκος Βελόπουλος) και ασφαλώς, μία πληθώρα λοιπών ακροδεξιών στοιχείων που όσο αναμένουν "στο πάγκο", αρέσκονται στη δήλωση προκλητικών τοποθετήσεων, που βρίσκουν τεράστια απήχηση στις επίσημες διαδουκτιακές αναδημοσιεύσεις της Χρυσής Αυγής (π.χ. Χριστίνα Σιδέρη). Εξαντλώντας κάθε περιθώριο πρακτικής εφαρμογής των... αξιών που φέρει αυτό το εκφασισμένο δυναμικό της, η Νέα Δημοκρατία ως κυβέρνηση έχει εξελιχθεί σε έναν άνετο φιλοτέχνη του σαδισμού, πολλαπλασιάζοντας με γεωμετρική πρόοδο τα έργα της αστικής δημοκρατίας, σε όλα τα μήκη και πλάτη του ελλαδικού χώρου:

Στρατόπεδα συγκέντρωσης, ευθύτατη στοχοποίηση ιδεολογικών αντιφρονούντων, απροκάλυπτοι βασανισμοί κρατουμένων και κατάργηση του τεκμηρίου αθωότητας, όξυνση αντιεργατικής ρητορικής και στρατηγικής, ποινικοποίηση και σφοδρή καταστολή απεργιών, σωματείων και διαδηλώσεων, ασφυκτική αστυνόμευση, εκδικητική στάση απέναντι σε αντιφασιστικές κινήσεις, εκκένωση καταλήψεων προς χάρη των ναζιστικών πογκρόμ κλπ. Κυριολεκτικά, η Νέα Δημοκρατία του 2013 είναι ο ώριμος καρπός της παλιάς νεολαίας της, η οποία έδρασε εκτενώς με τα... δικά της τάγματα εφόδου υπό τις ονομασίες "Κένταυροι" και "Ρέιντζερς" από τα τέλη του 70', έχοντας τελικό αποκορύφωμα το φόνο του καθηγητή Ι. Τεμπονέρα στις 8/1/91, όπου και διαλύθηκαν τυπικά επί Κ. Μητσοτάκη - όντας όμως έτσι κι αλλιώς παρακρατικός μηχανισμός, συνέχισαν να λειτουργούν ανεπίσημα. Στην ηγεσία τους βρισκόταν ο νυν βουλευτής Πειραιώς Βασίλης Μιχαλολιάκος (ξάδελφος του Νίκου Μιχαλολιάκου), απολάμβαναν τουλάχιστον της ένθερμης υποστήριξης από τους Βαγγέλη Μείμαράκη και Γιώργο Βουλγαράκη, ενώ τα ηνία τους στη Καλαμάτα είχε αυτοπροσώπως αναλάβει ο... Αντώνης Σαμαράς.



Στην όχη και τόσο μακρινή, απέναντι όχη του ακροδεξιού χειμάρρου, είμαστε καθημερινοί μάρτυρες μιας, τουλάχιστον φαινομενικά, αδιάκοπης διόγκωσης του ελληνικού ναζιστικού κόμματος, το οποίο πριν την είσοδό του στο κοινοβούλιο ήταν παντελώς άγνωστο σχεδόν στο σύνολο του σημερινού του κοινού. Οι καθοδηγητές του, με την ακροβασία ανάμεσα σε νομιμότητα και παρανομία, μοσχοπουλούν μία "εθνοαπελευθερωτική" βιτρίνα στην απόπειρα να αποκρύψουν τα πραγματικά, φίλαυτα θέλω τους - κάτι που ενδουκνεί την άνεση συνεργασίας τους κυριολεκτικά με οποιονδήποτε. Πιο συγκεκριμένα και με βάση την ίδια της την αυστηρότητα ιεραρχική θεώρηση, εξισώνοντας κάποιος τη Χρυσή Αυγή με τον αρχηγό της Νίκο Μιχαλολιάκο και μόνο, μπορεί με επάρκεια να κατανοήσει το ρόλο της στο αν μη τι άλλο, έντονο πολιτικό προσκήνιο. Η εξ Παπαδόπουλου ορισμένη θητεία του ως αρχηγός της ΕΠΕΝ πριν τον Μάκη Βορίδη και η μετέπειτα γενναιόδωρη κρατική του μίσθωση από την Κρατική Υπηρεσία Πληροφοριών (ΚΥΠ), είναι μόνο δύο, ενδεικτικά παραδείγματα για το βαθμό βυθίσματος της όλης του οργάνωσης, στον ωκεανό του παρακράτους. Μία κατάσταση που έχοντάς την υπόψιν, εξανεμίζεται κάθε έκπληξη που τυχόν προκαλείται, στο άκουσμα χρηματοδότησης της Χρυσής Αυγής από την Νέα Δημοκρατία, για την προεκλογική καμπάνια των Ευρωεκλογών του 2009 - όπως γινόταν άλλωστε κατ'επέκτασιν και μάλιστα, σύμφωνα και με το πρώην μέλος της και ταμιά, χωρίς τις συχνές εισφορές του "αδερφού κόμματος", το ταμείο της Χρυσής Αυγής δε ξεπερνούσε ποτέ τα 300-400 ευρώ. Κάτι που φυσικά επιστρέφεται τώρα στο "αδερφό κόμμα" με τους τόκους, αφού κάθε φορά που προβάλεται στα ΜΜΕ το γνωστό στημένο σόου άναρθρων κραυγών από τη Χρυσή Αυγή κατά των υπουργών, έχει προηγηθεί από αυτή καθολική υποστήριξη στα κυβερνητικά νομοσχέδια κατά τη ψηφοφορία τους στη Βουλή (κίνητρα υπέρ εφοπλιστών, ξεπούλημα δημόσιας γης σε ιδιώτες, κ.ά.).

Όσο όμως το επίσημο συγκυβερνητικό οικοδόμημα καταρρέει, διότι ακόμη και η δικιά του "εκτός βιβλίου" συνταγή θεμελίωσης αποδείχθηκε ανεπαρκής, ως ενός σημείου άρχισαν να γίνονται ολοένα και πιο διακριτά τα μεταβατικά σημεία προς έναν άλλο, ισχυρότερο από πλευράς εδρών σχηματισμό. Οι φιλικά προσκείμενες στους ναζιστές νεοδημοκρατικές δηλώσεις πλύθαιναν, ενώ τα ναζιστικά στελέχη από τη πλευρά τους βρίσκονται διαρκώς σε ευχάριστη επαφή με τους κατά τ'άλλα... "προδότες" και δεν έχουν διστάσει μέχρι και να επευφημήσουν από κοντά το Σαμαρά, για την ανελέητη στάση του στα μεταλλεία της καναδέζικης "Eldorado Gold", που εκπροσωπείται εγχώρια από το Μπόμπολα, στις Σκουριές Χαλκιδικής. Μάλιστα, λίγες μόλις μέρες πριν τη συλληψή του (26/9/13), ο Μιχαλολιάκος αντέστρεψε για πολλοστή φορά τα λεγόμενά του, δηλώνοντας σε τοπικό κανάλι πως σε καμία περίπτωση δεν αποκλείει τη... συνεργασία με το κυβερνών κόμμα. Βέβαια, οποιοδήποτε σοβαρό σενάριο μίας τέτοιας συγκυβέρνησης, επρόκειτο να διαψευθεί χλευαστικά μέχρι τη καταμέτρηση και της τελευταίας ψήφου.

Το μόνο σίγουρο είναι, πως όσο μακρινό και αν φαντάζει πλέον το σενάριο αυτό, η ακροδεξιά παρακαταθήκη παραμένει διάχυτη, σε ένα συνασπισμό συντητητικότητας δυνάμεων, Στοχοθεσία του, η μέγιστη δυνατή επιβολή του υπάρχοντος στις τάξεις των εκμεταλλευομένων, μέσω βεβαίως σωματικής και οικονομικής καταστολής, αλλά ακόμη περισσότερο ως μία ευθεία βολή κατά της ταξικής συνείδησης.

Επιπροσθέτως, η στοχοθεσία που θέτει η έλευση της (όποιας) Χρυσής Αυγής στη διαρκή δημοσιότητα, ξεπερνάει κατά πολύ ακόμη και την ίδια. Και αυτό γιατί εφαρμόζοντας όρους μάρκετινγκ, εισάγει μια μεγάλη πλυθησιακή μερίδα προς μία συγκεκριμένη κοινωνικοπολιτική κατεύθυνση, ασχέτως του αν η μερίδα αυτή τελικά επιλέξει να εκφραστεί ή όχι από αυτή. Αποτέλεσμα, είναι η προώθηση του όλου πακέτου αρρωστημένων αντιλήψεων στο ήδη επί πολλές δεκαετίες γόνιμο πανελλαδικό επίπεδο, καθώς και η ξαφνική διασπορά άλλων, "ανένταχτων" φασιστικών μορφωμάτων. Η λειτουργία αυτών των διασπάσεων ωστόσο, μένει ασφαλώς απaráλλακτη, μιας και η αξιοποίηση του ευρύτερου εθνικιστικού φάσματος για τη διατήρηση του υπάρχοντος, όπως και η χρονική στιγμή κατά την οποία επιλέγεται, δεν είναι καθόλου τυχαία...



Με μία γρήγορη ματιά στην μεγαλύτερη εικόνα που σχηματίζει η εσωτερική πολιτική αρκετών πλέον κρατών εν μέσω λαϊκού αναβρασμού παγκοσμίως, γίνεται εξάλλου πασιφανές ένα ενιαίο μοτίβο προώθησης του εθνικισμού που εντείνει τη κοινωνική κρίση, ως ένα έσχατο εργαλείο συστημικής αυτοσυντήρησης από το μεγαλύτερο εχθρό οποιουδήποτε καθεστημένου, δηλαδή την εξάπλωση της μαζικής του αποκύρξης. Με την εισαγωγή του ακροδεξιού Δούρειου Ίππου στο εσωτερικό της κοινωνίας, αφενός μπαίνει σε ισχύ η πολυπετυχημένη συνταγή του "διαίρει και βασίλευε" αντικαθιστώντας τα συνδετικά στοιχεία της Εργατικής Τάξης με εθνοφυλετικά κριτήρια διχάζοντάς την, ενώ με την εξύμνηση της εκάστοτε θεσμικής νομιμότητας που εκ φύσεως ο εθνικισμός συνιστά, στοχεύεται παράλληλα και ολοκληρωτική αποδυνάμωση της όποιας στήριξης πραγματικά αντιστασιακών προταγμάτων με χαρακτηριστικά οριζόντιας δόμησης, που ουσιαστικά αποτελούν και το κύριο μέλημα του κράτους.

Αυτό όμως, δεν είναι επουδενί κάτι το καινούριο. Η χρήση των πιο ακραίων εκφάνσεων της Δεξιάς σε στιγμές πασιφανούς συστημικού αδιεξόδου, ήταν ανέκαθεν κατασταλτικό εργαλείο της δυτικής κυρίως πολιτικής ελίτ, προκειμένου να επιτευχθεί ιδεολογικός αποσυντονισμός και λαϊκή αποδιοργάνωση. Καλύτερη ενσάρκωση αυτής της τακτικής, αποτελεί το ΝΑΤΟϊκής προέλευσης "Σχέδιο Προμηθεύς" που υλοποιήθηκε με το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου του 1967, με στόχο να εξουδετερωθεί η όποια πιθανότητα Κομμουνιστικής εξέγερσης.

Ο ίδιος συσχετισμός των δυτικών κυβερνήσεων όπως της Μ. Βρετανίας και ακόμη περισσότερο των ΗΠΑ με τις εγχώριες συντηρητικές δυνάμεις, είχε ήδη κάνει αισθητή τη παρουσία του από την εποχή του εμφυλίου, με στόχο τη κατεύθυνση της χώρας μακριά από τη πόλωση ενός ισχυρού, ευρύτερου αντιστασιακού ρεύματος που πήγαζε ήδη από τη δικτατορία Μεταξά.

Κάτι ακόμη που λειτουργεί ανασταλτικά στα προτάγματα οριζόντιας δόμησης, είναι η αντανάκλαστική δημιουργία ενός βεβιασμένου, στείρου αντιλόγου στην εθνικιστική επηρροή του κοινωνικού στρώματος χωρίς ιδιαίτερο πολιτικό υπόβαθρο. Παρ'όλης της θετικής αντανάκλασης πολλών κομματιών της κοινωνίας, προκαλείται μία αφιέρωση δυναμικού αποκλειστικά στην έτσι κι αλλιώς, άμεση αναγκαιότητα του αντιφασιστικού αγώνα σαν αυτός να ήταν αυτοσκοπός, εκπληρώνοντας έτσι και το ρόλο που έχει εξ αρχής ο εθνικισμός, ως μηχανισμός επιβράδυνσης και καταστολής των κινημάτων από τα κάτω. Κινημάτων των οποίων οι διεκδικήσεις στις μετέπειτα χρονικές περιόδους, γίνονται έτσι σαφέστατα συμβιβασμένες.

Με γνώμονα τα παραπάνω, γίνεται σαφής ο αξιοποιήσιμος ρόλος μιας κυβερνητικής προέκτασης κάποιου φορέα σα τη Χρυσή Αυγή, η οποία και ως συγκοινωνούσα δεξαμενή ποσοστών αλληλεπιδρά κατά βούληση με αυτά της κυβέρνησης. Αυτό δίνει στους δύο σχηματισμούς την ικανότητα να ελίσσονται σε αναλογία με τα σημεία της επικαιρότητας, αλλά επί της ουσίας να μένουν ανέπαφοι - πράγμα που σημαίνει πως ακόμη και με αστικούς όρους, κάποιες ποινικές δίωξεις κάθε άλλο παρά επιφέρουν λήξη του ναζιστικού μορφώματος. Η υποτιθέμενη καταδίκη του φασισμού από το κράτος που τον γεννά και συντηρεί, μας χαρίζει απλόχερα το άλλωθι μας "αντικειμενικής" εξουσίας που στοχεύει στη ποινικοποίηση των ταξικών αγώνων, ενώ παράλληλα ηρωποιεί τους χρυσαυγίτες βουλευτές για τα... μαφιοζιλίκια.

Εν ολίγης, καταλήγει σε ένα συστημικό ρουά-ματ εναντίων της κοινωνίας, με αφορμή ένα ζήτημα του οποίου η επίλυση αφορά αποκλειστικά την ίδια και την οργή της.

**«Δεν πολεμάμε τον φασισμό μαζί με τη δημοκρατική κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της δημοκρατικής κυβέρνησης. Ξέρουμε καλά ότι καμιά κυβέρνηση στον κόσμο δεν θέλει να τσακίσει στ' αλήθεια τον φασισμό, γιατί οι αστοί θα χρειάζεται να καταφεύγουν σε αυτόν κάθε φορά που θα τους γλιστράει η εξουσία από τα χέρια»**

**- Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι, Ισπανικός Εμφύλιος 1936**



# ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ... ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΔΙΕΞΟΔΑ.



Δεν παίχτηκαν και πολύ οι εικόνες από τις συλλήψεις στις διαδηλώσεις της ΔΕΘ στη Θεσσαλονίκη. Και πως να παιχτούν βέβαια, αφού αποκαλύπτουν τον πραγματικό τρόπο με τον οποίο η δημοκρατία αντιμετωπίζει τους διαφωνούντες. Φυσικά, κανένα μεγαλοαφεντικό δεν έχει αντιμετωπιστεί ποτέ με αυτό τον τρόπο. Κανένας πολιτικός απατεώνας, κανένας επαγγελματίας εξαπατητής. Όχι ότι περιμέναμε ποτέ κάτι τέτοιο από τους λακέδες τους συστήματος εκμετάλλευσης, δηλαδή. Σαν πιστά σκυλιά των αφεντικών τους, ξέρουν να στρέφονται μόνο απέναντι σε όσους τα απειλούν. Είδαμε λοιπόν νεαρούς διαδηλωτές, να μεταφέρονται ομαδικά με τα χέρια πίσω από το κεφάλι από πάνοπλους κρανοφόρους μπάτσους των ΜΑΤ και της ΔΕΛΤΑ. Λες και επρόκειτο για αιχμαλώτους πολέμου! Μήπως όμως τελικά περί αυτού πρόκειται; Ο πόλεμος που έχει εξαπολύσει η ντόπια και υπερεθνική ελίτ στα εργατικά συμφέροντα δεν περνάει χωρίς την ωμή καταστολή. Όσο πληθαίνουν λοιπόν οι αντιστάσεις και όσο το σύστημα βρίσκεται σε κατάσταση ανισορροπίας και κρίσης, η μοναδική του επιλογή είναι η ωμή καταστολή και η εθνικιστική ρητορεία. Αυτά έχει να προσφέρει πλέον και τίποτα παραπάνω. Αυτή είναι η Νέα Ελλάδα.





## **ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΗ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ**

**Στις 9 Οκτώβρη η 15χρονη Λεονάρντα Ντιμπράνι από το Κόσοβο, συνελήφθη από την αστυνομία του γαλλικού κράτους, την ώρα που επέστρεφε στο σχολείο μετά από σχολική εκδρομή και στη συνέχεια απελάθηκε μαζί με ολόκληρη την οικογένεια της. Ίδιο είναι και το περιστατικό με τον 19χρονο μαθητή Χατσίκ Καχατριάν από την Αρμενία. Η αντίδραση και η αλληλεγγύη των μαθητών ήταν άμεση και ανυποχώρητη. Τα πανό τους έγραφαν:**

**Η ΛΕΟΝΑΡΝΤΑ ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΓΙΑ ΜΑΘΗΜΑ. ΟΥΤΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ  
Ο ΧΑΤΣΙΚ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, Ο ΒΑΛΣ ΣΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑ**

**Συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις σημειώθηκαν σε δρόμους και σχολεία της Γαλλίας αλλά και έξω από το Υπουργείο Εσωτερικών όπου βρέθηκαν 7.000 μαθητές, μετά την απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών Μανουέλ Βαλς να απελάσει τους συμμαθητές τους. Απέναντι στην κυριαρχία και το ρατσισμό της, γυναίκες, άντρες και παιδιά στήνουν οδοφράγματα, υψώνουν τις γροθιές τους και αντιστέκονται σε όλα τα σημεία του πλανήτη. Οι μαθητές της Γαλλίας έδειξαν τα πρώτα σημάδια αλληλεγγύης στον αγώνα που ξεκίνησαν για τη δίκαιη και ισότιμη αντιμετώπιση των συμμαθητών τους.**

**ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ  
ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ, ΔΕ ΜΠΟΡΟΥΝ ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ  
ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...**



# ΚΑΙ ΣΤΗΝ ACS ΑΛΙΜΟΥ ACS ΠΙΝΕΙ... ACS ΚΕΡΝΑΕΙ!

## ACS ΑΛΙΜΟΥ: 2ος ΜΗΝΑΣ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ...

Στις αρχές Αυγούστου του 2013 και χωρίς καμιά προειδοποίηση, οι πράκτορες του υποκαταστήματος της ACS Αλίμου με την επωνυμία Αφοι Σακκά Ο.Ε ανακοινώνουν στους εργαζόμενους πως το μαγαζί θα μεταφερθεί στη λεωφόρο Κύπρου 158 στην Αργυρούπολη κι ότι στο εξής θα λειτουργεί υπό νέα διεύθυνση.

Η ACS Διεθνείς Μεταφορές και Διευκολύνσεις ΑΕΕ, κρυπτόμενη πίσω από το διακριτικό τίτλο Αφοι Σακκά Ο.Ε:

- α) χρωστά στους εργαζόμενους μισθούς και άδειες
- β) αρνείται να καταβάλει τις αποζημιώσεις απόλυσης
- γ) προτείνει στους εργαζόμενους να υπογράψουν νέες ατομικές συμβάσεις των 500 ευρώ στο «νέο» υποκατάστημα της ACS Αργυρούπολης
- δ) τους εκβιάζει να παραιτηθούν των δικαιωμάτων τους προκειμένου να μη μείνουν άνεργοι.

Ταυτόχρονα το σύνολο του εξοπλισμού (αυτοκίνητα, hardware, έπιπλα κ.τ.λ) μεταφέρονται από τον Άλιμο στην Αργυρούπολη. Εννοείται, πως η γεωγραφική περιοχή που κάλυπτε το «παλιό» υποκατάστημα καθώς και το πελατολόγιο περνούν στη δικαιοδοσία του «νέου» υποκαταστήματος της ACS. Αυτό το καλοστημένο εργοδοτικής εμπνεύσεως τέχνασμα της ACS Διεθνείς Μεταφορές και Διευκολύνσεις ΑΕΕ ακούει στο όνομα «σύστημα δικαιόχρησης» ή όπως έχει επικρατήσει να λέγεται «franchise». Με αυτό τον τρόπο η ACS έχει καταφέρει:

- α) να εξαιρούνται τα 350 υποκαταστήματά της από την εταιρική συνδικαλιστική εκπροσώπηση και να μη συμπεριλαμβάνονται στις επιχειρησιακές συμβάσεις που ξεπερνούν κατά το διπλάσιο τις ατομικές συμβάσεις των 500 ευρώ.
- β) να απασχολεί 2.500 εργαζόμενους στα υποκαταστήματά της που ενώ δουλεύουν σε μαγαζιά με την ταμπέλα της ACS, φορούν εταιρικό ρουχισμό με τα διακριτικά της ACS, διακινούν φακέλους και μικροδέματα με αποδεικτικά παραλαβής-παράδοσης (voucher) με το σήμα της ACS και οδηγούν μηχανάκια και αυτοκίνητα που φέρουν το σήμα της ACS
- γ) να καμώνεται πως δε φέρει καμία ευθύνη όταν καταστρατηγούνται τα εργασιακά δικαιώματα των υπαλλήλων της.

Με λίγα λόγια έχει καταφέρει να απασχολεί χιλιάδες εργαζόμενους κάτω από ένα ενιαίο brand name χωρίς να έχει καθόλου υποχρεώσεις παρά μόνο δικαιώματα. Αυτό που συμβαίνει στην ACS Αλίμου εντάσσεται στο πλαίσιο της «αναδιάρθρωσης» του Νότιου Τομέα της ACS και περιλαμβάνει μια τεράστια περιοχή που ξεκινά από την Καλλιθέα και τελειώνει στο Κορωπί. Σε αυτό το πλαίσιο η ACS θέλει να πετύχει

- α) μείωση προσωπικού (απολύσεις)
- β) μείωση κόστους εργασίας (υπογραφή νέων ατομικών συμβάσεων των 500 ευρώ)
- γ) και αύξηση της παραγωγικότητας με εντατικοποίηση της εργασίας.

Ουσιαστικά στην περίπτωση της ACS Αλίμου ερχόμαστε αντιμέτωποι με μια από τις κεντρικές πτυχές του περιβόητου «μνημονίου» που αποκτά πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, και από κάτι γενικό κι αόριστο μετουσιώνεται σε μια πολύ συγκεκριμένη επίθεση που στόχο έχει την υποτίμηση της εργασίας (μισθοί των 500 ευρώ) και της ζωής μας (φτωχοποίηση, περιθωριοποίηση, εξαθλίωση). Αυτό που συμβαίνει στην ACS Αλίμου ετοιμάζονται να το επαναλάβουν στην ACS Γλυφάδας, σταδιακά θα είναι το νέο εργασιακό μοντέλο σε ολόκληρο το Νότιο Τομέα της ACS ενώ συμβαίνει ήδη σε ολόκληρη τη χώρα την τελευταία πενταετία. Έχει έρθει η ώρα να δώσουμε τέλος στη λογική του «κοινωνικού αυτοματισμού», να δώσουμε τέλος στη λογική του «κοινωνικού κανιβαλισμού» και να δώσουμε νόημα στη λογική που λέει:

## **Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ACS ΑΛΙΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.**

- Επιτροπή Εργαζομένων ACS Αλίμου
- Ανοιχτή Συνέλευση Ελληνικού - Αργυρούπολης
- Πρωτοβουλία Κατοίκων από τα Νότια
- Συνέλευση Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου
- Αλληλέγγυοι/ες από τα Νότια Προάστια
- Χώρος Αλληλεγγύης και Δράσης "Υπόστεγο"



**Καμία κυβέρνηση δεν πολεμάει το φασισμό**

**για να τον καταστρέψει.**

**Όταν η αστική τάξη βλέπει ότι η εξουσία**

**γλιστράει από τα χέρια της**

**τον ανακαλεί για να**

**διατηρήσει τα προνόμιά της.**

**Buenaventura Durruti**

